

og som han ikke er raadig over. Det er altsaa dette, jeg mener, er fastslaaet nu, og som kan blive ikke blot uretfærdigt mod Manden, men ogsaa skadeligt for den, der skal have Skatten, idet vedkommende gaar Glip af den. Men ikke blot er denne Regel uretfærdig og skadelig af de Grunde, jeg nu har nævnt, men den er ogsaa, om end økonomisk fordelagtig, saa dog af en anden Grund uheldig for Hustruen, thi naar Manden skal sættes i Skat af hendes Indtægt, saa bliver hun for saa vidt ikke selv „skatteydende“, hvilket kan være meget behageligt for hende i økonomisk Henseende, men det har den svage Side, at hun saa ikke opnaar de Rettigheder, som flyde af Skatteydelsen, deriblandt navnlig Valgret ved de kommunale Valg, hvis vi en Gang komme til, at Kvinden i saa Henseende bliver stillet lige med Manden. Det vedtog vi jo i Gaar for Københavns Vedkommende med Hensyn til Valgene til Borgerrepræsentationen. De skatteydende Kvinder opnaa ifølge dette Forslag samme Ret, som de vilde have faaet, hvis de vare Mænd. Altsaa vil det da have den største Betydning for dem, om de selv yde Skat eller ikke. Med andre Ord: alle Kommune-lærereinderne her i København og alle andre Kvinder her i Byen, som have Indtægter, de erhverve ved personligt Arbejde, ville ifølge det Lovforslag, her foreligger, ikke blive skatteydende, altsaa ikke opnaa Fordelene af den Lov, vi i Gaar vedtog. Men det er det, jeg mener, de have Krav paa, og derfor ere de interesserede i, at dette ikke bliver staaende. Til at rette disse Forhold sigte de to første Ændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille. De gaa altsaa ud paa, at Hustruens eget Erhverv undtages fra Hovedreglen om, at Familiens Overhoved beskattes af det altsammen — for saa vidt hun ifølge Loven af 7de Maj 1880 selv har Raadighed derover — og sættes sammen med den Særformue, der omtales i § 7, andet Stykke. Ved at vedtage disse to Forslag opnaar man altsaa at befri Manden for at skulle betale Hustruens Skat, at sikre den, der skal have Skatten, ogsaa at kunne henholde sig til den, hos hvem Midlerne til at betale den findes, og at give Hustruen Stillingen som skatteydende, hvilket med Hensyn til Valgretten kan have den største Betydning. Af disse Grunde anbefaler jeg mine to første Ændringsforslag, som altsaa kun ere Udvalgets egne Ændringsforslag fra den forrige anden Behandling.

De to sidste Forslag, jeg har tilladt mig at stille, have et andet Øjemed. Det

første af dem tilsigter at give den Hustru, der er skattepligtig, og det har jeg jo ikke noget imod, at hun bliver, den samme Ret, som enhver skattepligtig Person har til at nyde det Fradrag, som Lovforslaget hjemler. Denne Ret er nemlig berøvet hende ved det foreliggende Lovforslags § 7, andet Stykke, sidste Punktum, hvor det hedder: „Dog bliver ingen Del af denne Indkomst af fradrag som skattefri, naar hun samlever med Manden, og denne ogsaa er skattepligtig.“ Jeg stillede et ganske enslydende Forslag til sidste anden Behandling af dette Lovforslag, og min Begrundelse deraf findes i Folketingstidenden for 1896—97, Sp. 5760—63. Jeg skal tillade mig at henvise dertil for ikke at spille Tiden i Øjeblikket; kun saa meget vil jeg her sige, at min Begrundelse gik ud paa, at det egentlig er Modparten, dem, der holde paa Lovforslagets Regler, der skyldte Beviset for, at Hustruen ikke skal have samme Ret som enhver anden skattepligtig Person til at nyde dette Fradrag. Man vil formodentlig sige — jeg har ikke hørt det sige, thi der blev overhovedet ikke fremført noget Argument mod mine Forslag — men man vil formodentlig sige, at Grunden til, at hun ikke skal have Fradrag, er, at hun fører fælles Husstand med Manden. Men der maa det jo erindres, at det paa andre Omraader meget godt kan finde Sted, at to Personer, der have fælles Husstand, dog nyde hver sit Fradrag, hvis f. Eks. en Broder og en Søster flytte sammen, vilde dog intet Menneske falde paa, at de ikke skulde nyde hvert sit Fradrag fuldt ud, og jeg henviste ogsaa til, at Personer, der slet ikke have Husstand, f. Eks. fordi de leve i Pensionat, dog faa hver sit Fradrag fuldt ud. Jeg indser altsaa ikke, med hvilken Begrundelse man vil nægte Hustruen det. Jeg taler selvfølgelig ikke her om det Fradrag, der sker for Børnenes Skyld, det vil man ganske naturlig ikke kunne fradrage anden Gang for de samme Børn, man en Gang har fradraget det for, men det tages der jo ogsaa alt muligt Hensyn til ved Affattelsen af mit Forslag. Imidlertid stillede jeg den Gang som nu det subsidiære Forslag, at hun kun skulde nyde dette Fradrag med Hensyn til den Indkomst, der skyldes hendes personlige Arbejde, idet jeg, særlig støttet paa de Betragtninger, der fremkom under den Højesteretssag, jeg nævnte før, gjorde gældende, at den Hustru, der saaledes gaar ud og selv fortjener den Indtægt, hvoraf der nu skal svares Skat, maa i Stedet for sin egen Arbejdskraft holde en anden i Hjemmet, hvad der kan